

> Tekst van Jeroen Laureyns

September 2015

Jeroen Laureyns is kunstkriticus en heeft verscheidene kunsttentoonstellingen besproken voor verschillende media zoals de standaard, h<art, Klara en De Tijd. Daarbuiten geeft Jeroen Laureyns lessen hedendaagse kunst in Sint-Lucas Gent.

Het was een evidentie om samen te werken met Jeroen aan een tekst gezien het doctoraat dat hij heeft geschreven en getoond in 2013 heeft voorgesteld in de Warande. 'Weg van Vlaanderen' is een kunsthistorische studie, geschreven zoals een roman waarin het landschap van 'het lelijkste land ter wereld' besproken wordt aan de hand van het werk van Thierry De Cordier, Hans Op de Beeck, Jan Kempnaers, Niels Donckers, Roger Raveel, Raoul De Keyser, Antoon De Clerck, Renaat Braem, Walter De Mulder, Georges Charlier, Jean Massart, Jef Cornelis, en andere.

De tentoonstelling 'Weg van Vlaanderen' was te zien in de Warande in Turnhout (17 mei - 25 augustus 2013), het gelijknamige boek over 'Hedendaagse Vlaamse landschappen in de beeldende kunst 1968-2013' verscheen bij Uitgeverij Hannibal.

Bron: <http://www.kunst.sintlucas.wenk.be/nl/profile/jeroen-laureyns-0>

ARTSTORY 9: Het herinneringshuis van Caroline Van den Eynden

Op zondag 20 september 2015 vertrok ik om half zeven 's avonds met de fiets vanuit mijn huis in de Pastorijstraat in Antwerpen naar het atelier van Caroline Van den Eynden op de Boomsesteenweg in Aartselaar. Het was een prachtige, zonnige nazomeravond wanneer ik mijn 19de eeuwse woning verliet en mij door de eindeloze Antwerpse voorstad begaf, op zoek naar een atelier dat zich in een hangar van een industrieterrein bleek te bevinden. Onderweg moet ik in Wilrijk voorbij het ouderlijk huis van de kunstenaars zijn gefietst, maar daar was ik mij voor mijn bezoek nog niet van bewust.

Nochtans speelt die plaats een cruciale rol in haar prachtige, kleine maquettes, die allemaal teruggaan op een modernistisch flatgebouw aan het Rucaplein in Antwerpen, waar zij haar jeugd heeft doorgebracht. Het is vanuit die herinneringen aan dat gebouw dat zij nu in een hangar langs de Boomsesteenweg haar maquettes in elkaar steekt en bouwt aan een oeuvre gemaakt met de materialen die om de hoek te verkrijgen zijn in één van de meest beruchte autowinkelsteenwegen in België. De Boomsesteenweg is als een Amerikaanse 'strip', maar dan in Voorstad Vlaanderen. Met die materialen maakt zij meticuleuze kleine glazen huisjes, waar soms trappen uitsteken die naar nergens leiden, zoals ook de uithangborden ontdaan zijn van teksten, logo's en symbolen. Het lijken kleine vitrines, toonkasten die zelf juwelen zijn geworden en waarin de afwezigheid van menselijke figuren een aangename leegte oproepen, die doet denken aan de door de massa verlaten stedelijke decors en alleenstaand huizen van Edward Hopper.

Er is iets in die maquettes dat een individu op zoek naar bezinning aantrekt. De leegte is geen akelige leegte, de doorzichtige kleine ruimtes roepen geen sociale fobie op, de afwezigheid van figuren, beweging of geluid laten enkel een aangename vorm van stilte horen.

Misschien komt het wel omdat de kunstenares, die interieurvormgeving en multimedia studeerde, geen letterlijke weergave nastreeft van het gebouw waarop die objecten teruggaan, maar vanuit haar herinnering werkt, waardoor de nabootsing op kleine schaal met die herinneringen en gevoelens wordt opgeladen? Bijna als een surrealistisch object, maar dan in een propere variant.

Het is niet moeilijk om zien hoe die objecten in een kunstgeschiedenis passen en voorlopers kent in bijvoorbeeld de installaties van Louise Bourgeois die in de installatie 'Red Room – Parents' de beklemmende ervaringen uit haar kindertijd opnieuw tot leven roept, of ook in de eenmanshuizen van De Cordier, zoals 'Trou Madame' waarin je als toeschouwer een geestelijke schuilhut vindt, of recenter nog de maquettes van verlaten publieke ruimtes uit de reeks 'Excercizing Nowwheres' van Hans Op de Beeck.

Maar in tegenstelling tot Bourgeois en De Cordier gebruikt zij geen verweerde materialen en is er geen zwaarmoedigheid aanwezig. Ze gebruikt die maquettes ook niet als een vorm van cultuurkritiek die de utopie van de modernistische architecten (het 'Nieuwe Wonen' met 'Nieuwe Materialen' voor de 'Nieuwe Mens') wil counteren. Ondanks het onbehagen dat ze zelf tijdens haar jeugd in dat gebouw ervaren heeft, is het geen afrekening. Ook niet met het tweede gebouw uit haar jeugd, het 19de eeuwse herenhuis van een grootmoeder dat door haar grootvader-architect radicaal gemoderniseerd werd.

Daarvoor is er teveel liefde aanwezig en vormt elk werk elke keer opnieuw een schrijn. Een smetteloos schrijn voor de herinneringen die onlosmakelijk met de gebouwen uit haar jeugd versmolten zijn.

Het is die uitzonderlijke combinatie van materialen, die in andere omstandigheden alleen maar koude gevoelens en cleane associaties zouden oproepen, met een menselijke, warme toets die haar werk voor mij zo aantrekkelijk maakt. Zoals haar grijze, metalen ladder met rechte hoeken die bij normaal gebruik alleen maar pijn zouden doen aan handen en voeten, dankzij de groene, marmerskleurige voet waarop hij staat iets menselijks krijgt.

Jeroen Laureyns van het Agentschap voor geestelijke gastarbeid (De Belgische afdeling).